

Homilie 3de Paaszondag B

Vrienden, wat is dat toch met die paasevangelies?! Zoals vandaag. Doet denken aan... spookverhalen! Dat vonden de leerlingen ook. "Ze meenden een geest te zien", staat er. Het pleit voor de eerlijkheid van de evangelist om ook dát te vermelden. Nu gaat Pasen niét over een spook. Of over hallucinaties. Pasen gaat over Jezus Die de leerlingen wil doen inzien dat Hij leeft. Met de boodschap: "Vrede zij u. Niet bang zijn!"

De leerlingen: nuchtere vissers die weten hoe het leven ineem zit. Je maakt hen niet zo gauw iets wijs... "Jezus verrezen"? Té vreemd om waar te zijn... Pas langzaamaan overwinnen ze hun achterdocht, komen ze tot inzicht. Hun te klein gedacht over God, over Jezus, over... zichzelf: dat te klein gedacht overwinnen ze. Ze geraken er "over", riskeren het om te aanvaarden dat Jezus écht is verrezen! Bange angsthazen vervellen tot moedige getuigen van Christus. Voortaan door niets of niemand nog tegen te houden. Zelfs niet door de marteldood.

De leerlingen: midden onder hen, zién ze vandaag de Verrezene. Maar niet als een kampioen die na de wedstrijd een douche heeft genomen. Ze zien Hem met Zijn ganse geschiedenis. En dus ook met de tekenen van Zijn gruwelijk lijden. "Kijk naar mijn wonden!" zegt Hij, "Kijk er naar! En... hebben jullie niks om te eten?" In Christus deelt God onze menselijkheid, onze honger, onze kwetsuren, ons lijden... Tot voorbij de dood. Op Goede Vrijdag volgt Pasen.

Maar de zin van Goede Vrijdag: dat verstaan wij toch niet. Jezus heeft dat ook niet heeft verstaan. Maar wél... dóórstaan! Hij heeft nooit de zin uitgelegd van het lijden. Hij ging er wél... dwars doorhéén. Vertrouwend dat Hij zou aankomen in de liefdevolle geborgenheid van Zijn Vader. Op Pasen stelt God Zich boven het afschuwelijke lijden en sterven van Zijn Kind, boven alles wat mensen van alle tijden moeten doorstaan.

Midden alle chaos in deze wereld, in mijn eigen hart ook, fluistert God in Christus: “vrede zij u! Niet bang zijn. Ik overwin elke dood!” Wanneer ik verward ben, angstig, misschien in niéts of niemand nog geloof: ook dan nog gaat Hij mee. Wij worden niet verlaten.

Sinds ik met pensioen ben, woon ik geregeld eucharistievieringen bij in parochies. Ik mag bij jullie of elders gaan helpen. Op andere momenten zit ik dan weer, met andere gelovigen, gewoon in de kerk. Of ik mij nu voor of achter het altaar bevind: ik heb daar iets aan.

Ik heb daar iets aan omdat ik mij dan omgeven voel door andere mensen die ook God zoeken. De meesten ken ik niet, maar we zijn bijeen. Rondom dezelfde Christus. We zijn allemaal anders, geloven dus ook allemaal anders, maar hebben ook iets gemeen: we voelen ons... christen. Zonder het misschien zelf door te hebben, dragen wij elkaar hierin een beetje. Samen met die andere mensen hoor ik tijdens de eucharistie lezingen, gebeden, maar soms horen wij ook samen... de stilte. Bij de consecratie bij voorbeeld. Op zo een moment flitst het wel eens door mijn hoofd: “Hij is hier!” Die gemeenschapsbeleving ervaar ik als een geschenk. Het steunt mij om het doorheen de week vol te houden om elke dag alléén te bidden, elke dag met medemensen, met de natuur, de schepping om te gaan als een christen.

Vrienden, ook in het paasevangelie van vandaag verscheen de Verrezene aan Zijn vrienden terwijl ze bijeen waren... Van in het begin hadden de eerste christenen het door: “We hebben elkaar nodig om te kunnen geloven”. Laten dus ook wij elkaar blijven zoeken om stand te kunnen houden. En om gaandeweg te leren begrijpen wat de Verrezene ooit bedoelde toen Hij zei: “Vrede zij u”. Amen.